

Домаћа Седма сила:

њени часни и нечасни активисти код нас

јуче и данас

Памте се времена када се сматрало чашћу и благословом писати о Српској Православној Цркви. Угледни новинари су извештавали за реномиране новине и електронске медије. Да они испољавају хришћанску веру могло се осетити по питањима која су постављали и по начину опхођења са црквеним великодостојницима, свештенством и монаштвом. Додуше, и данас имамо такве људе у новинарској професији, и сваки пут у Цркви долази до одазива њиховим тражењима да им се, колико је то могуће, понуде одговори на актуелне црквене и друштвене теме. Сваки такав вид комуникације у Цркви је благословен по природи ствари, јер представља могућност и за својеврсну заједничку мисију. Сами новинари, публицисти и аналитичари су на том пољу временом стекли драгоцену искуство благодарећи управо разговорима са људима из Цркве. Чињенице сведоче да су међу њима изграђивани односи узајамног уважавања и поштовања, што је било на корист и друштву и Цркви. Захваљујући овој спрези појавили су се и доајени јавне речи на домаћој сцени и друштва и Цркве.

Класично новинарство је и на домаћој медијској сцени као и у свету, прошло кроза све своје ерозивне фазе: од истраживања и аналитичности до умекшавања и причљивости, од празнословља и знатижеље до исповести и кршења приватности, од полицијског ислеђивања и клеветања до оптужби и монтираних процеса, од уцена и ратних поклича до хушкања на рат и сачекуша, од крађе информација и тајни до лишавања људи слободе и живота, од јавних харанги, егзекуција и трагедија до одређења судбина и животних токова, те од хуманости и милосрђа до мржње и демонизма...

А онда је у српски медијски простор грунуо страни платиша са својим капиталом, који не само да је изнајмио новинарско перо значајног броја људи, него им је запленио и новинарски ум и душу. То би се још дало разумети у случају новинара атеиста и агностика, али се тешко може разумети у случају извесних људи унутар Цркве; људи који напросто нису

могли одолети трима јеванђелским искушењима. Овај страни платиша се наине директно и индиректно домогао душа ових, у црквеној вери неутврђених и нетрезвених људи; и то људи распоређених на значајним местима у Цркви.

Улогу коју су у древно време имали Ефијалтис, тројански коњи и петоклонаши, одскора невладине организације, у овом часу је имају и врше је извесни умрежени плаћеници у одеждама и учитељским тогама. Споља огрнути плаштовима и тогама и монденским костимима, ови отуђени људи су у међувремену и имиц харлекина и чаробњака попримили, једнако тако и старова и магова. Њихови наступи су редовно јавни и темпирани, поготово када треба себи да уберу политикантске поене; док су обично потајни када пљују и псују и проклињу оне који им сметају. Поготово су они тако настројени када имају неутаживу потребу да избљују сав свој наталожени јед и отрове непреображених страсти; док су исти перфидни када глумљеним шармом анимирају незнавене људе да промовишу њих и њихове визије идеалног и праведног друштва и Хришћанства. Зато је све то код људи који се не дају обманути створило дубок и неизбрисив утисак да је на делу стварање једне глобалистичке структуре; структуре дубоке државе и дубоке парацркве; створене у држави Србији, и авај, у Српској Православној Цркви!!!

Наравно да **дубока држава & дубока парацрква** као одвојени и здружени пројекти самозваних и самонабеђених архитеката из Српске Цркве, сакривених иза медијских картонских кулиса, имају и своју квази-теолошку основу: дугу са израженом жутом и зеленом бојом, теологију прилагодљиву преко сваке мере, укуса и побожности. И опет теологију алтернативну, те неолибералну и мекану; теологију са „канонима окаченим мачку о реп“ и са догматима које неталентовани и пропали богослови, притворно комуникативни а уствари сурови у срцу, растежу као вашарску хармонику; теологију са сличицама и твитовима ала Шарли Ебдо (Charlie Hebdo) која никога у Србији не штеди! Као таква, она није поштедела ни Српског, Богом датог нам Патријарха, блаженоупокојеног Иринеја, као ни садашњег бачког епископа, хвала Богу живог и здравог! Иначе својевремено Самим Христом упућеног преко светог старца Порфирија у Србију за учитеља отачке вере и Предања.

И док данас са муком гледамо и слушамо како описане опустошене и пустошашне душе **дубоке државе & дубоке парацркве** „скидају и Онога с

Небеса“ по рецептури сопствених теолошких формула и измишљотина о своме изабраништву, не знамо више чему бисмо се чудили? Самодеструктивном ли нагону сите и обесне и црквено неваспитане деце, која се на сваком кораку одричу очинства и синовства, или аутошовинизму опијених потомака оних дедова који су проповедали Јеванђеље у Српском народу, и истовремено синова чији су оци проливали крв за исти, напаћени Српски народ. А део шаролике гараве штампе чије актуелности више не трају ни један једини час, са делом пиратских медија, плаћаних да изазива навијачку и митингашку вику и дреку и хаос код полусловесних, неуких и потплаћених навијача, здружено наставља да ослабљује народни и црквени организам и етос. Будући у спреси, они наине подстичу дефетизам, уносе панику, застрашују псеудо-пророчанствима о наследницима трона и пропасти Српског народа и његових првака; исти они опет само на један миг изричу судове о наводној непоправљивој јаловости Српског народа (његовој потураној геноцидности и некомпатибилности са Европом). И то упркос чињеницама да је Српски народ због своје оданости Христу, Православној вери и предањском етосу до сада доживео свако зло, све врсте прогона и шиканирања, ускраћивања права на сопствену историју, и наравно, губитак права на своје многобројне територије. На нашу највећу жалост, уврежењу нетрпељивости туђинчеве према свему српском у овом наопаком времену нарочито доприносе и помињане у овом тексту опустошене и пустошашне душе **дубоке државе & дубоке парацркве**.

Што се пак ставова спрегнутих кланова на друштвеној и црквено-теолошкој сцени у овом тренутку тиче, ствари још и додатно стоје: кланови **дубоке државе & дубоке парацркве** су антицрквено настројени, и унутар њих се размишља и делује у категоријама обмана, спинова и завера, медијских харанги и стигматизација неистомишљеника... Сумасумарум, овде се више не скривају механизми уклањања неподобних, ма о коме се од неподобних радило, па и о онима које је везивала болесничка постеља. Сама православна теологија такође није поштеђена, него се даље врше експерименти да се она удворички стално прилагођава модернистичким трендовима неких црквених центара и палоба света. Квази-теолошка камарила притом циљано, а лично перфидно и каприциозно манипулише необразованим и полуобразованим парохијским и епархијским гласноговорницима, који се нити људи стиде, нити Бога боје. А само се у једноме истичу: у медијском вашару имбецилности.

Што се људи другосрбијанаца и војвођана аутономаша тиче, они су већ пословично постали аутошовинисти. Ту спада и део домаће неосвешћене интелигенције – научници и универзитетски предавачи, неотпорни на манипулације петиционашкога типа, без стварног познавања чињеница и резона у преломним црквеним стварима. Они дакле ни не слуте како се коцкају са својим научним ауторитетом, као и личним идентитетом. О њиховој стварној црквености и компетентности опет, мучно нам је ишта више говорити. Осим да Црква наине није ничија, па ни њихова прђија, те да не би требало да се олако љуте на Њу! Још мање да је игноришу зато што им Њене структуре нису по мери и вољи. Подсетимо их, или им кажимо да не хуле на Њу, да не пљују на Њу, јер је Црква Тело Христово. Она иста предањска Црква којој су били верни преци данашњих грађаниста-атеиста, Црква која је одржала Српски народ кроз најтежа времена његове грандиозне историје, и која ће га и у будућности одржати!

На крају крајева верујемо да је при оваквом стању ствари сада најбоље свеколику бујицу антидржавне и антицрквене кампање од стране **дубоке државе & дубоке парацркве** обуздавати браном Светог Писма-Писма у коме је о свему и о свима нама јасно речено – јасно као дан речено:

*И гле, иду дани, говори Господ Бог,
кад ћу глад пустити на земљу,
не глад хлеба но слушања Господњих речи.
И биће потуцања од мора до мора,
и од севера до истока биће трчања и тражења речи Господње,
но не и њеног налажења (Амос 8, 11-12).*

*

*И гле, беше једнога дана
да Анђели Божји дођу предстанути Господу,
а да међу њима дође и ђаво (шпијун, клеветник).
Тако би да и Господ рекне сатани: „Откуда ти дође?“*

*Ђаво пак одговоривши, да рекне Господу:
„Обишавши земљу и прошавши поднебесје, дођох“ (Јов 1, 6-7).*

*Замке положише они који траже живот мој.
И који траже зло за мене говорише пагубне ствари,
и по цео дан смишљаху лукавства (Пс. 38/7, 13).*

Епископ крушевачки Давид